

РЕШЕНИЕ

№ 26483

гр. София, 30.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 30.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **4287** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на И. П. Х., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощник адв. Д.-И., срещу Заповед № ЧР-СП-71/26.02.2025 г. на председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/, с която на основание чл. 108, вр. чл. 103, ал. 1, т. 2 ЗДСл е прекратено служебното й правоотношение.

Жалбоподателката счита оспорената заповед за незаконосъобразна, постановена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона. Поддържа, че на 18.02.2025 г., в срока по чл. 122, ал. 1 ЗДСл, се е явила лично в АПИ и е депозирала заявление за възстановяване на длъжността, заемана преди отмененото уволнение. Твърди, че към този момент, както и към 25.02.2025 г., не й е бил връчен нарочен акт за възстановяване, а органът по назначаването е предприел действия по прекратяване на служебното правоотношение на последния ден от срока, при положение че същия ден е бил уведомен за внезапно настъпила временна неработоспособност. Позовава се и на издаден болничен лист за периода 26.02.2025 г. - 28.02.2025 г., както и на обстоятелството, че болничният лист не е бил отменен по надлежния ред. Оспорва достоверността и доказателствената стойност на доклад рег. № 93-01-1516/25.02.2025 г., доколкото според твърденията й същият съдържа констатации за събития, настъпили след датата, на която е регистриран, и е бил съгласуван/прикачен в деловодната система на по-късен етап.

В съдебно заседание жалбоподателката, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и претендира присъждане на сторените разноски. Излага хронология на събитията и поддържа, че

не е отказвала да заеме длъжността, а напротив - многократно е заявявала пред ответника воля за възстановяване, като представените от ответника документи са напасвани и че заповедта е тенденциозна. В заключение, счита заповедта за незаконосъобразна и моли за нейната отмяна. Претендира разноски. Подробни съображения излага и в писмени бележки.

Ответникът - председателят на Управителния съвет на АПИ, чрез процесуален представител юрисконсулт К., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Поддържа, че административният акт е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма и при правилно приложение на чл. 103, ал. 1, т. 2 ЗДСл. Сочи, че жалбоподателката не се е явила, за да заеме длъжността на 26.02.2025 г., въпреки че е била уведомена по електронна поща на 25.02.2025 г. за издадената заповед за възстановяване и за необходимостта да се яви на работа на 26.02.2025 г. Ответникът оспорва значението на болничния лист и се позовава на съдебна практика, според която подаването на заявление не е достатъчно за изпълнение на изискването на чл. 122, ал. 1 ЗДСл, необходимо е и явяване, а причините за неявяване не са релевантни след изменението на закона. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 6-и състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, а и от представените по делото писмени доказателства се установява, че жалбоподателката И. П. Х. е била в служебно правоотношение с АПИ, като считано от 01.08.2019 г. е заемала длъжността „главен експерт“ в отдел „Управление на човешки ресурси“, дирекция „Административно обслужване, човешки ресурси и управление на собствеността“, с ранг III старши.

Със Заповед № ЧР-СП-699/09.09.2022 г. на председателя на Управителния съвет на АПИ, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2, вр. чл. 108 ЗДСл, служебното правоотношение с жалбоподателката е прекратено, считано от 12.09.2022 г. Заповедта е била оспорена по съдебен ред.

С Решение № 1394/01.03.2024 г., постановено по адм. дело № 9004/2022 г. по описа на АССГ, Заповед № ЧР-СП-699/09.09.2022 г. е отменена като незаконосъобразна. С Решение № 1248/12.02.2025 г., постановено по адм. дело № 7262/2024 г. по описа на ВАС, решението на АССГ е оставено в сила. Решението за отмяна на заповедта е влязло в сила на 12.02.2025 г.

Със заявление вх. № 94-00-1065/18.02.2025 г. жалбоподателката е заявила пред АПИ желанието си да бъде възстановена на заеманата преди незаконното уволнение длъжност, както и да ѝ бъдат изплатени дължимите обезщетения. По делото липсват доказателства това заявление да е подадено чрез пощенска услуга, чрез електронен път или чрез пълномощник, поради което, при съвкупна преценка на доказателствата, предвид че заявлението е надлежно регистрирано, с поставен входящ номер и отразено в деловодната система, съдът приема, че жалбоподателката се е явила лично в деловодството на АПИ на 18.02.2025 г.

На 25.02.2025 г. жалбоподателката е подала по електронен път заявление, подписано с електронен подпис, с което е поискала официално потвърждение относно получено електронно съобщение от служител на отдел „Управление на човешки ресурси“, според което считано от 26.02.2025 г. следва да се яви на работа в АПИ, тъй като служебното ѝ правоотношение е възстановено.

Със Заповед № ЧР-СП-69/25.02.2025 г. на председателя на Управителния съвет на АПИ, на основание чл. 122, ал. 1 ЗДСл, във връзка с влязлото в сила съдебно решение и подаденото заявление от 18.02.2025 г., жалбоподателката е възстановена на длъжността „главен експерт“ в отдел „Управление на човешки ресурси“, считано от 26.02.2025 г. Видно от отбелязването върху

самата заповед, тя е връчена на жалбоподателката на 26.03.2025 г., т.е. месец по-късно.

От представената по делото разпечатка на електронно писмо от 26.02.2025 г., изпратено в 08:50 ч. от електронната поща на жалбоподателката до председателя на Управителния съвет на АПИ, се установява, че жалбоподателката е уведомила органа за възникнал здравословен проблем, който я пречат да се яви на работното място на 26.02.2025 г., като е поискала определяне на друга дата и отново е заявила желанието си за възстановяване на длъжността.

По делото е представен болничен лист № Е., издаден на 28.02.2025 г., от който се установява временна неработоспособност на жалбоподателката за периода 26.02.2025 г. - 28.02.2025 г. Видно от представените данни от НОИ, по този болничен лист е изплатено парично обезщетение. По делото не се установява болничният лист да е отменен или обявен за недействителен по реда, предвиден в специалната уредба.

С оспорената Заповед № ЧР-СП-71/26.02.2025 г. председателят на Управителния съвет на АПИ е прекратил служебното правоотношение с жалбоподателката на основание чл. 108, вр. чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл. В мотивите на заповедта е посочено, че служителят е регистрирал заявление за възстановяване на 18.02.2025 г., въз основа на което на 25.02.2025 г. е издадена заповед за възстановяване, считано от 26.02.2025г., но служителят отказва да постъпи на предложената длъжност.

По делото е разпитана свидетелката Е. О. Х., дъщеря на жалбоподателката, предупредена за възможността по чл. 166, ал. 1, т. 2 ГПК. Свидетелката заявява, че на 26.02.2025 г., към 14:30 ч. е входирала документи в деловодство на АПИ, което е извън сградата на АПИ, отстрани, тъй като майка ѝ била болна и не можела да излезе. Спомня си, че служителят, който я приел не попитал дали тя е лицето, за което се отнася заявлението, нито е прочел неговото съдържание. Заявява, че просто взели заявлението и ѝ дали входящ номер. Съдът кредитира показанията след преценка по чл. 172 ГПК, като отчита родствената връзка, но намира, че показанията кореспондират с останалите доказателства относно здравословното състояние и липсата на лично явяване на жалбоподателката на 26.02.2025 г.

Към административната преписка е приложен доклад рег. № 93-01-1516/25.02.2025 г., както и данни от деловодната система относно движението му. Доколкото по делото са наведени конкретни възражения относно датата на съставяне, прикачване и съгласуване на този документ, съдът обсъжда доказателствената му стойност по-долу в правните изводи.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от лице с правен интерес, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност по реда на чл. 121, ал. 1 от ЗДСл, в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената Заповед № ЧР-СП-71/26.02.2025 г. е издадена от компетентен орган - органът по назначаването, който съгласно Устройствения правилник на АПИ е председателят на УС.

Актът е в писмена форма и съдържа изложение на фактическото основание и посочване на правното основание за прекратяване.

Извън спазване на компетентността и формата обаче, съдът намира, че заповедта е издадена при липса на доказани материалноправни предпоставки по чл. 103, ал. 1, т. 2 ЗДСл, както и при неизяснена фактическа обстановка относно твърдения отказ за заемане на длъжността.

Съгласно чл. 103, ал. 1, т. 2 ЗДСл органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда и държавният служител не се яви да заеме предишната длъжност в срока по чл. 122, ал. 1 ЗДСл. Следователно за законосъобразно

прекръпяване на това основание трябва кумулативно да са налице: отменена предходна заповед за прекръпяване; изтичане на срока по чл. 122, ал. 1 ЗДСл; и неявяване на служителя да заеме предишната длъжност в този срок. Тези предпоставки подлежат на доказване от административния орган съгласно общото правило на чл. 170, ал. 1 АПК.

По делото е безспорно, че първата предпоставка е налице - предходната заповед за прекръпяване е отменена с влязло в сила съдебно решение. Спорът е относно наличието на останалите предпоставки: дали към момента на издаване на оспорената заповед срокът по чл. 122, ал. 1 ЗДСл е бил изтекъл и дали жалбоподателката не се е явила да заеме длъжността по смисъла на закона.

Съгласно чл. 122, ал. 1 ЗДСл, при отмяна на заповедта за прекръпяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или съдебното решение. В случая съдебното решение е влязло в сила на 12.02.2025 г. Д. срок, броен по правилото на чл. 60, ал. 4 ГПК във връзка с чл. 144 АПК, изтича в съответния ден на последната седмица - 26.02.2025 г., до края на работния ден. Следователно 26.02.2025 г. е последният ден от срока, а не ден след неговото изтичане. Оспорената заповед за прекръпяване издадена именно на 26.02.2025 г., т.е. в рамките на последния ден от срока. По делото не са ангажирани доказателства, от които да се установява, че към момента на издаване на заповедта работният ден е бил приключил и срокът по чл. 122, ал. 1 ЗДСл е бил изчерпан. При това положение не е доказана една от материалноправните предпоставки за прилагане на чл. 103, ал. 1, т. 2 ЗДСл - изтичане на срока без явяване на служителя. Издаването на заповед за прекръпяване на правоотношението в рамките на последния ден от срока незаконосъобразно препятства предоставената от закона възможност служителят да упражни правото си на възстановяване до края на този ден.

Независимо от горното, дори да се приеме, че органът е могъл да преценява поведението на служителя към 26.02.2025 г., събраните доказателства не установяват отказ на жалбоподателката да заеме длъжността. Напротив, доказателствата сочат последователно заявена воля за възстановяване: лично явяване и подаване на заявление на 18.02.2025 г.; последващо електронно заявление/запитване на 25.02.2025 г.; електронно писмо до председателя на УС на АПИ на 26.02.2025 г. в 08:50 ч., с което се съобщава за здравословна пречка и се иска определяне на друга дата, като волята за възстановяване се потвърждава.

Съдът по повод възражението на ответника, че според цитирана съдебна практика на ВАС подаването на заявление само по себе си не е достатъчно за изпълнение на чл. 122, ал. 1 ЗДСл, тъй като нормата изисква явяване на служителя за заемане на длъжността, намира следното. В конкретния случай съдът не основава решаващия си извод единствено на формалното наличие на заявление, а на съвкупността от факти и обстоятелства: жалбоподателката се е явила лично в администрацията на 18.02.2025 г. и е заявила готовност за възстановяване; органът е издал заповедта за възстановяване едва на 25.02.2025 г., считано от 26.02.2025 г.; самата заповед за възстановяване е връчена на жалбоподателката едва на 26.03.2025 г.; а на 26.02.2025 г. органът е бил уведомен за здравословна пречка, без да изчака края на срока и без да изясни фактическата обстановка относно твърдения отказ.

В този смисъл настоящият случай се различава от хипотеза, при която служителят само изпраща заявление и след това изобщо не предприема действия за заемане на длъжността. Тук е налице активно поведение на жалбоподателката в рамките на срока и липсват доказателства за изрично или с конклюдентни действия волеизявление, което да може да бъде определено като отказ.

Съдът съобразява и формираната съдебна практика, според която изискването за „явяване“ по чл. 122, ал. 1 ЗДСл не следва да се тълкува формално и ограничително единствено като фактическо

започване на работа на конкретно работно място. ВАС на РБ приема, че законът не изключва волята за възстановяване да бъде заявена и чрез подаване на писмена молба в срока, когато от поведението на служителя ясно личи желанието му да бъде възстановен след съдебно решение за отмяна на уволнението му - Решение № 12316/06.10.2020 г. по адм. д. № 7747/2020 г., V отд.; Решение № 4158/03.05.2022 г. по адм. д. № 1124/2022 г. V отд.; Решение № 405/15.01.2026 г. по адм. д. № 10611/2025 г., II отд.

Следва да се прави разграничение между упражняване на правото на възстановяване и реалното фактическо започване на изпълнение на служебните задължения. Първото се осъществява чрез своевременно явяване/заявяване пред администрацията, а второто предполага последващи действия на органа по назначаването по фактическо допускане до длъжността, включително надлежно уведомяване, връчване на акта за възстановяване, определяне на работно място и създаване на условия за изпълнение на служебните функции.

Ето защо последващата временна невъзможност на жалбоподателката да се яви физически на 26.02.2025 г., за която органът е бил своевременно уведомен още в началото на работния ден, не отменя последиците на вече упражненото право на възстановяване. Болничният лист е следва да се обсъжда като основание за продължаване или възстановяване на срока по чл. 122, ал. 1 ЗДСл, а като доказателство, че липсва отказ от заемане на длъжността и че неявяването на конкретната дата се дължи на обективна временна пречка. След като болничният лист не е отменен по предвидения ред, следва да бъде взето предвид това, че удостоверява временна неработоспособност на служителя

Неоснователно е и позоваването на ответника на електронното съобщение от служител на отдел „Управление на човешки ресурси“ от 25.02.2025 г. като достатъчно основание да се приеме, че жалбоподателката е отказала да заеме длъжността. От една страна, самата заповед за възстановяване не е връчена на 25.02.2025 г. или на 26.02.2025 г., а едва на 26.03.2025 г. От друга страна, електронното съобщение не освобождава органа от задължението да установи всички относими факти преди издаване на неблагоприятен административен акт, особено когато още на 26.02.2025 г. в 08:50 ч. е получено уведомление за временна здравословна пречка.

Съвсем необосновано, при описаната фактическа обстановка, в заповедта поведението на жалбоподателката е определено като „отказ“ да постъпи на предложената длъжност. Такъв отказ не е доказан. Отказът предполага да е установено поведение на служителя, обратно на изразена воля за заемане на длъжността. Представените доказателства сочат обратното - жалбоподателката своевременно е заявила желание за възстановяване и е уведомила органа за обективна пречка за явяване на конкретната дата.

Съдът намира за основателни и възраженията относно доказателствената стойност на доклад рег. № 93-01-1516/25.02.2025 г. Доколкото по делото са налице данни и твърдения за последващи действия по прикачване, съгласуване или редактиране на документа, както и доколкото същият се сочи във връзка с факти, настъпили на 26.02.2025 г., този доклад не установява, че към момента на издаване на оспорената заповед е бил налице отказ на жалбоподателката да заеме длъжността. Дори документът да бъде възприет като част от вътрешната административна преписка, той не преодолява липсата на доказателства за изтичане на срока и за отказ по смисъла на чл. 103, ал. 1, т. 2 ЗДСл.

С оглед изложеното съдът приема, че административният орган е издал оспорената заповед при неправилно приложение на материалния закон. Не са доказани кумулативните предпоставки по чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл. Освен това органът, издавайки заповедта преди законоустановения срок и несъобразявайки представените от жалбоподателката доказателства, в това число съдържащи нейни изявления, не е изпълнил задължението си по чл. 35 АПК да изясни всички

факти и обстоятелства от значение за случая, преди да издаде индивидуалния административен акт, което е нарушение на процесуалните правила. Налице е и несъответствие с целта на закона, доколкото нормата на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл гарантира на незаконно уволнения служител правната възможност за възстановяване на предишната длъжност, а в случая е налице формално възстановяване, последвано от незабавно прекратяване в рамките на последния ден от срока.

По изложените съображения Заповед № ЧР-СП-71/26.02.2025 г. следва да се отмени като незаконосъобразна на основанията по чл.146, т.3, 4 и 5 от АПК.

При този изход на спора основателно е искането на жалбоподателката за присъждане на разноски за един адвокат в размер на 1000 лв., платени в брой съгласно договор за правна защита и съдействие № 104885/16.04.2025 г. Възражението на ответника за прекомерност е неоснователно. Съгласно чл. 8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв., поради което претендираното възнаграждение от 1000 лв. не е прекомерно. Превалутирана, сумата на възнаграждението, която следва да се присъди е 511.29 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 6-и състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № ЧР-СП-71/26.02.2025 г. на председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която на основание чл. 103, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на И. П. Х..

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на И. П. Х., ЕГН [ЕГН], сумата 511.29 евро /петстотин и единадесет евро и двадесет и девет цента/ разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: